

6 Op dieet?

Mijd dunne vrouwen

8-9 Media

Onderzoeker hoeft niet bang te zijn voor journalist

4 Film

The White Ribbon: portrait of the traditional society

5 Valentine

"This is to the best girlfriend in the world"

observant|22

www.observantonline.nl

Onafhankelijk weekblad van de Universiteit Maastricht | Redactieadres: Postbus 616 6200 MD Maastricht | Jaargang 34 | 13 februari 2014

Onafhankelijk herendispuut Lucifer bestaat 25 jaar en viert dat met een gala. Lees het verslag op pagina 7 Foto: Joey Roberts

iPad voor ingevulde enquête

Een driedaags verblijf in Istanbul, een prijs van €1000, iPads, bioscoop- en boekenbonnen en een donatie aan een goed doel. Sommige opleidingen bedenken wel heel aparte acties om hun studenten over te halen de Nationale Studenten Enquête in te vullen. Ook de Maastrichtse faculteiten promoten de enquête, waar onder meer de rankings van Elsevier en de Keuzegids op worden gebaseerd, maar ze verloten geen prijzen.

Tot 9 maart kunnen alle studenten aan Nederlandse hogescholen en universiteiten de Nationale Studenten Enquête invullen, een jaarlijks grootschalig en landelijk onderzoek. Studenten zijn daar eind januari per e-mail voor uitgenodigd. Studenten mogen hun mening geven over de kwaliteit van de opleiding, studielast, docenten, studiefaciliteiten en voorbereiding op de beroepsloopbaan. Landelijk verloot de organisatie 5 iPhones, 5 iPads Air en 265 Bol.com-bonnen onder de deelnemers, maar sommige opleidingen doen er nog een schepje bovenop. De 'academies' van Avans Hogeschool (Breda, Den Bosch en Tilburg) verloten iPads, een prijs van €1000 als de respons minimaal 50 procent is, bioscoopbonnen, tegoedbonnen van Ticketmaster ter waarde van €100, en €1 per ingevulde enquête voor het goede doel. De opleiding communicatieweten-

schap van de Universiteit van Amsterdam maakt het wel heel bont met de kans op 'een avondje uit met je docent' en een city trip naar Istanbul. "Je wilt studenten aanmoedigen, maar niet op deze manier beïnvloeden", zegt Harm Hospers, decaan van het University College Maastricht. Hij stuurde zijn studenten een e-mail waarin hij hen attendeerde op het belang van de enquête: "The results from the survey will be analyzed thoroughly and discussed in the management team and with student representatives." Bij rechten wordt er harder aangetrokken. Weliswaar geen prijzen – "studenten moeten nog wel het idee hebben dat het onderzoek objectief is", zegt Anouk Heuts, hoofd marketing en communicatie. Maar wel herinneringen via de e-mail ("denk eraan, vul in, het is belangrijk") en een oproep in de digitale nieuwsbrief. Ook zijn er posters en flyers door het gebouw verspreid. Afgelopen week zette de faculteit zelfs het promoteteam in. "We willen graag dat onze studenten de vragenlijst invullen, maar je moet uitkijken dat de aandacht niet 'te veel' wordt." De drie bacheloropleidingen van de juridische faculteit – European Law School, Nederlands recht en fiscaal recht – zaten in de recente ranking van Elsevier (najaar 2013) bij de beste opleidingen

Lees verder op pagina 3

Employers appreciate experience abroad, but don't overdo it

A survey shows that employers prefer candidates who have studied abroad for a while. But those who have completed their entire study abroad, are a little less popular.

European employers have a clear preference for graduates who have taken a few subjects abroad, says a survey by the Maastricht Research Centre for Education and Labour Market (ROA) commissioned by the European Commission. According to employers, job applicants who have experience abroad are often more resourceful, easy to get on with and speak various languages. But that does not mean that applicants who have completed their entire studies abroad, are even more popular. Despite ambitions about mutually comparable European diplomas and 'a single higher education space', employers often prefer to hire candidates with a diploma from their 'own' country. Not in the least because they doubt the value of foreign diplomas. The latter applies in particular to Great Britain and Sweden, countries that score high in the higher education ranking, but to a much lesser extent for Italy and Spain, which are much lower on the ranking. "Employers practise risk minimisation," says Rolf van der

Velden, professor of education and the labour market at the UM and one of the authors of the report. So British employers, who know that their own education system produces good graduates, will look more critically at diplomas from other countries. Van der Velden: "Foreign countries are very diverse. There are good and bad institutes. Had we asked employers if they would take on someone from Stanford or Harvard, the answer would most certainly have been 'yes.'" According to Van der Velden, Germans, Belgians or Britons who complete their studies at the UM need not worry. The Netherlands has a good name in the world of education. Those who really want to study abroad, should not be deterred: in general employers still prefer someone who has a foreign diploma to someone who has never set foot outside the country. On the whole, employers appear to view experience abroad as something extra. It is "a feather in the cap when the cap is good," the report states. In other words, the main factors are good grades, work experience and level of training.

HOP/ Riki Janssen

Kijk ik om me heen, sta ik midden in mijn leven © Loesje

TOEN

Oranjestad Mijn vader was leraar Nederlands en reageerde op een vacature in Oranjestad. Met mijn moeder – zij studeerde aan het conservatorium, maar brak haar studie af – vertrok hij voor een jaar of tien naar de Nederlandse Antillen. Ik ben in Oranjestad geboren, maar kan me niet veel meer herinneren. Ik was vier toen we naar Nederland teruggingen. Mijn ouders hadden liever dat mijn broer en ik hier naar school gingen, daar lag de toekomst. We kwamen terecht in Midden-Limburg, in Helden-Panningen en snel daarna in het dorp Neer. Ik heb een heel plezierige jeugd gehad. We woonden op een boerderij – mijn ouders hadden die erg mooi opgeknapt, een paradijs – buiten het dorp aan een landweg. Ik speelde met kinderen uit de buurt, we verstopten ons tussen de hooibalen in de schuren van omliggende boerderijen.

Boekenvak In huis stond een grote boekenkast met de prachtigste gebonden boeken. Mijn vader las als leraar Nederlands veel, net als ik. Nabokov bijvoorbeeld, en Reve. Op mijn vijftiende wist ik dat ik het boekenvak in wilde. Na de havo ging ik het huis uit, op kamers in Eindhoven. Op het grafisch lyceum leerde ik hoe boeken werden gedrukt en wat daar allemaal bij komt kijken. De eerste paar jaar deed ik een avond-vwo erbij, maar uiteindelijk liet ik dat erbij zitten. Ik wilde het uitgeefvak in en ben de Frederik Muller Akademie in Amsterdam gaan doen, een studie voor boekhandel en uitgeverij. Ik leerde er Eline kennen. Ze zat een jaar boven mij. Nee, het was niet liefde op het eerste gezicht. We zagen elkaar af en toe en op een gegeven moment sprong de vonk over. De academie huisde in een oud grachtenpand – kleine klasjes, marmeren ornamenten en onderin een grote kantine waar geweldige schoolfeesten plaatsvonden. **Uitgeverijen** We hebben zo'n tien jaar in Amsterdam gewoond. Ik werkte er als freelance redacteur bij verschillende uitgeverijen, Querido, Prometheus, Bert Bakker. Athenaeum-Polak & Van Gennep was mijn eerste. Ik had er stage gelopen en het was een droom die uitkwam. Al die mooie boeken, klassiekers uit de wereldliteratuur, werden daar uitgegeven. Had ik trouwens het geld gehad, dan had ik de studie Nederlands, waar ik na de Frederik Muller Akademie mee ben begonnen, afgemaakt. Ik had nog één jaar studiefinanciering en wilde die goed gebruiken. Ik heb er veel aan gehad. Ik heb geleerd om als redacteur te kunnen beargumenteren wat er aan een tekst schort. De boeken die we hebben verzameld door de jaren heen – als redacteur mocht je die gratis meenemen – staan nu in de kelder. Zonde? Tja. Waar moeten we ze allemaal kwijt? **Eyserheide** Ons eerste kind werd geboren, we woonden op een heel klein eenkamerappartementje in Amsterdam. Ik voelde me opgesloten. Er was geen andere geschikte woonruimte te vinden in de stad. We keken ook in de omgeving, maar we bedachten toen: als we toch buiten willen wonen, waarom dan niet in Zuid-Limburg? We gingen wel eens weekendjes weg met vrienden. Dan logeerden we in een oude boerderij in Schweiberg, bij Mechelen. Daar zijn we verliefd geworden op het landschap. We namen een zaterdagabonnement op *Dagblad De Limburger* – dat viel op dinsdag in de bus – en bekeken alle vacatures en woningen. Op een gegeven moment stond er iets van 'woning te huur bij Heerlen'. Wij dachten: Heerlen? Nou nee. Toch zijn we er later op teruggekomen en gaan kijken waar het nu echt lag. Dat bleek Eyserheide te zijn, een gehucht met nog geen dertig huizen. Onze Amsterdamse verhuizers – van die rouwdouwers die we de dag van te voren nog dronken over straat zagen lopen – vroegen zich werkelijk af wat we hier te zoeken hadden. Wij vonden het geweldig. Veel saamhorigheid in zo'n gehucht: je moet elkaar helpen. Ik weet nog dat we voor een zilveren bruiloft op een avond met z'n allen gingen knutselen aan de versieringen. Voor ons een totaal nieuwe ervaring.

Achternaam: Janssen * **Voornamen:** Jacobus, Jozefus, Gerardus (roepnaam Jaap) * **47 jaar** * **In het dagelijks leven:** programmamaker Studium Generale * **Woonplaats:** Eys * **Geboren in** Oranjestad, Aruba * **Burgerlijke staat:** samenwonend met Eline, een dochter (12) en een zoon (15)

"In Schweiberg zijn we verliefd geworden op het landschap"

NU

Piano Uiteindelijk zijn we in Eys beland. Het is een klein dorp, we hebben zelfs een Facebook-groep. Ik probeer zoveel mogelijk te kopen bij de lokale bedrijfjes, de groente- en fruitzaak, de supermarkt, de bakkerij. Ik vind het mooi dat ze er nog zijn. Recent heb ik mijn pianoles weer opgepakt, ook bij een leraar in het dorp. Vroeger speelde ik veel piano. Het lukt nu ook wel weer, maar mijn vingers zijn stroever geworden. Ik houd van klassieke muziek, maar ga net zo graag naar een popconcert in Brussel. Dit weekend ga ik naar Keulen, naar een concert van Balthazar, een Belgisch bandje. Een tijd geleden zijn we naar Wagners *Ring des Nibelungen* geweest in het theater in Heerlen. Dat was een combinatie van marionettenspel met muziek van het Nederlands Blazersensemble. **Studium Generale** Bij Studium Generale ben ik begonnen – ook alweer een jaar of tien geleden – als pr- en communicatiemedewerker, maar sinds een tijdje programmeer ik vooral Engelstalige lezingen en debatten. De universiteit is internationaler geworden en we hebben daar ook onze programmering op moeten aanpassen. Ik werk veel met studenten, organiseer debatcafés waarin we wetenschappers uitnodigen. Studenten denken mee en wij vertalen het naar wat mogelijk is. Dat is erg leuk. **Borgen** Mijn zoon heeft een krantenwijk waardoor wij gratis *De Volkskrant* hebben. Die lees ik graag, maar ik heb geen

voorkeur. Hiervoor hadden we de *NRC* en *NRC Next*. En af en toe neem ik een proefabonnement op een tijdschrift, zoals *De Groene*. Als ik met leesvoer voor de open haard zit, ben ik volkomen gelukkig. En natuurlijk – schrijf maar op – na een voldane werkdag, haha. Ook kijken we met de kinderen regelmatig naar series als *Borgen* – mijn zoon is erg geïnteresseerd in politiek – of *Homeland*. Laatst was de Deense historicus en schrijver Bo Lidegaard in Maastricht voor een lezing en toen we vooraf met hem aan tafel zaten, ging het in eerste instantie over *Borgen*. Ik dacht nog: Jeeetje, die man denkt waarschijnlijk, niet alwéér over *Borgen*."

STRAKS

No-future generatie Ik ben van de no-future generatie. Ik ben opgegroeid in de jaren tachtig, een donkere tijd, crisis. Ik was nog net te jong om het echt mee te maken, maar ik herinner me die sfeer erg goed. Ik ben niet iemand die zijn toekomst gaat zitten plannen. Misschien gaan we op een gegeven moment wel weer terug naar de stad, maar dat kan net zo goed Maastricht zijn. Of weer Amsterdam. Zolang ik het hier leuk vind, blijf ik hier wonen.

Wendy Degens

Werkdruk

Is het mijn protestantse opvoeding met calvinistische trekjes? Ik weet het niet. Maar ik kan er niet meer tegen, dat geschrijf over en vooral ook gefotografeer van eten in kranten en tijdschriften. Gaat er weleens een dag voorbij zonder een foto van een bord warm eten, of een bord met iets kouds, of van groenten, stukken vlees of vruchten, wellustig opengesneden of juist in volle glorie? Het loopt volledig uit de hand. Bovendien word ik steeds meer geconfronteerd met vrienden en collega's die niet in de laatste plaats de krant lijken te lezen vanwege de artikelen over eten of welk ander onderwerp dan ook dat betrekking heeft op wat als het goede leven zou moeten worden gezien, uiteraard voor ons soort mensen. Hoogtepunt was een avond bij vrienden. Ik vond de voorbereiding van het diner al ver-

dacht lang duren. Paradoxaal genoeg leek het wel of ze voor het eerst in hun leven samen voor vrienden kookten, zoveel zenuwachtige handelingen waren er te zien en zoveel heen en weer geloop voor het aanrecht, zij achter hem langs, hij achter haar langs, als was het een sketch. Bij het voorgerecht, eindelijk, gaf de gastheer een uitgebreide toelichting waarin de uitdrukking 'op een bedje van' uiteraard niet ontbrak. Vervolgens ging alle aandacht naar het daadwerkelijke eten van dat voorgerecht, maar ook naar de voorgeschiedenis ervan, waar er voor het eerst kennis mee was gemaakt (Toscane), waarom het nooit zo zou lukken als in dat ene restaurant, maar dat je daar ook niet naar moet streven, en trouwens, waar kun je in Nederland eigenlijk

echt goede tomaten kopen, nergens toch, het blijft behelpen... Maar ik wilde helemaal niet uitgebreid over dat voorgerecht praten. Ik realiseerde me dat het praten zoals we dat altijd deden, over het werk, over de kinderen, over de politiek en natuurlijk over de liefde, pas bij de koffie zou kunnen plaatsvinden. Maar het allerergste was nog wel dit: het was allemaal zo serieus en zo humorloos, dat hele eten, terwijl mijn vrienden hun uiterste best hadden gedaan. Maar de vraag is natuurlijk: voor wie? Er wordt tegenwoordig veel geklaagd over werkdruk en competitie op het werk. Niet altijd ten onterechte, maar voor druk en competitie in de privésfeer zorgen we helemaal zelf, geheel vrijwillig en met een benauwende

toewijding. Mocht u met me willen afspreken, dan graag in de kroeg.

Jan de Roder, docent letteren en kunst

Deze column is geschreven op persoonlijke titel

Student beunt 440 euro bij

Naast hun studie werken studenten doorgaans één of twee dagen per week in de horeca of in een winkel. Daarmee verdienen ze 440 euro bruto per maand.

Die informatie heeft het Centraal Bureau voor de Statistiek uit zijn data gezeefd. Zestien procent van de studenten werkte in 2012 achter de bar of als kelner. Nog eens vijftien procent was 'verkoopmedewerker'.

Als ze tenminste een bijbaan hadden. Bijna één op de vijf heeft geen inkomsten uit arbeid. Deze studenten krijgen waarschijnlijk meer geld van hun ouders of durven meer bij DUO te lenen, maar daar heeft het CBS geen zicht op.

Hbo'ers hadden vaker een bijbaan dan wo'ers (88 tegen 75 procent) en hun maandelijkse inkomsten waren gemiddeld negentig euro hoger (470 tegen 380 euro per maand). Waarschijnlijk werken ze meer, maar het zou ook aan hun uurloon kunnen liggen.

Het CBS kijkt alleen naar studenten die recht hadden op basisbeurs of lening, maar maakt daarin geen onderscheid. Vermoedelijk nemen studenten vaker een bijbaan wanneer hun basisbeurs wegvalt: negentienjarigen werken gemiddeld tien uur per week, 24-jarigen meer dan veertien uur.

Het gaat vaak om een flexibele baan, aldus het CBS. Slechts een kwart van de studenten had een vast contract.

HOP

InMosae in sprookjessfeer

Sociëteit De Kaap van Studentenvereniging Circumflex zal weer van onder tot boven versierd worden voor het jaarlijkse driedaagse feest InMosae, dat aanstaande woensdag begint. Het thema is dit jaar Once Upon a Time, de zalen zullen dus sprookjesachtig aangekleed worden. Zo verandert de bar in de benedenzaal in Alice in Mosaeland en wordt een hoek in de bovenzaal omgetoverd tot Forbiden Forest.

Op woensdag is tegelijkertijd de afsluiting van de Ragweek, waarin studenten geld ophalen voor goede doelen. Van ieder verkocht kaartje op die avond gaat er 50 cent naar het goede doel. Ook heeft de Ragweek een eigen mixdrankjesbar.

CF

"Promoten mag, maar wel neutraal"

Vervolg van pagina 1

van Maastricht. Het University College Maastricht stak er met kop en schouders bovenuit. De respons vanuit de Universiteit Maastricht lag vorig jaar hoger dan het landelijk gemiddelde: 43 procent tegenover 40 procent. Vooral de faculteiten Health, Medicine and Life Sciences, het University College – volgens Hospers zaten ze op 50 procent –, rechten en Department of Knowledge Engineering leverden de meeste ingevulde formulieren, weet Hans Ouwersloot, hoofd Business Intelligence van het Maastricht University Office. "We hebben op dit moment het hoogste percentage van alle universiteiten in Nederland. Maar goed, de enquête loopt nog tot 9 maart." "Extra promoten, bijvoorbeeld met prijzen, mag, maar wel op neutrale wijze", reageert Daphne Rijk van Studiekeuze 123. "Dat betekent dat je de studenten niet positief mag beïnvloeden. Dus geen uitspraken als 'zorg dat we bovenaan komen te staan', of 'jouw diploma is ook jouw visitekaartje'. Het is een heel enkele keer voorgekomen dat een docent iets te enthousiast was en een e-mail of een tweet verstuurd met zo'n boodschap. Maar dat geven we dan ook meteen weer terug aan de instelling."

WD

Jaarlijks 1 miljoen voor ouderenzorg

Zelf wassen, aankleden, lopen van A naar B, of eten. Ouderen willen zo lang mogelijk de regie over hun eigen leven houden. De Academische Werkplaats Ouderenzorg krijgt in 2014 één miljoen euro uit de AWBZ-gelden (overheids-geld voor onder andere de langdurige zorg van ouderen, verstrekt via het CZ-Zorgkantoor) om de ouderenzorg in Zuid-Limburg verder te vernieuwen; het is de bedoeling dat dit bedrag in de toekomst jaarlijks wordt toegekend.

In de academische werkplaats hebben zeven Limburgse zorginstellingen, de Zuyd Hogeschool en de Universiteit Maastricht hun krachten gebundeld. Gezamenlijk doen zij

onderzoek. Naast het verhogen van de expertise van medewerkers, gaat het om het stimuleren van bewegen van ouderen en het vergroten van zelfredzaamheid van mensen die nog thuis wonen, legt Jan Hamers, hoogleraar ouderenzorg, uit. "Denk bijvoorbeeld aan iPads waarmee mensen met hun verpleegkundige communiceren of kunnen zien wat er in hun buurt te doen is. Wij willen weten of dit werkt." Ook gaat men kijken naar de rol van de mantelzorg. Hamers: "Uit onderzoek blijkt dat de belasting van mantelzorgers in Nederland lager is dan elders. Ze geven vaak aan dat ze meer zouden willen doen als bijvoorbeeld een

naaste in een verpleeghuis terechtkomt. Maar dat mogen ze dan niet. Wij gaan onderzoeken hoe we de mantelzorg verder kunnen benutten zonder dat hij zorgtaken van professionals overneemt. Hier is waarschijnlijk veel winst te behalen." Daarnaast gaan de onderzoekers samen met mensen uit de praktijk onder andere kijken naar technische snufjes (zoals een toilet dat automatisch schoon en droog maakt) die ouderen van dienst kunnen zijn. Alle initiatieven sluiten aan op bestaande projecten van de Academische Werkplaats Ouderenzorg Zuid-Limburg.

RJ

Extra stages en couveuses voor Ghanees ziekenhuis Mustangh

Studenten die de master Healthcare Policy, Innovation and Management doen, kunnen nu ook in hun laatste jaar stage lopen bij het West Gonja District Hospital in Ghana. Dit ziekenhuis wordt gesponsord door Mustangh, een Maastrichtse stichting van geneeskundestudenten. Mustangh stuurt al jaren geneeskundestudenten voor hun GEZP (een achttien weken durende klinische stage in het laatste studiejaar) naar 'hun' ziekenhuis, maar wil dit nu uitbreiden om meer studenten de kans te geven naar Afrika te gaan.

"We zijn ook bezig om het ziekenhuis op de lijst voor buitenlandse keuzecoschappen te krijgen, maar dat moet nog goedgekeurd worden door de universiteit", zegt Mustangh-voorzitter Lenny

Wientjens, die begin december samen met penningmeester Mathijs Weijnen een week naar Ghana ging.

De twee bestuursleden waren daar om te praten over de stages, maar ook over hun nieuwe sponsorproject: couveuses. "Daar vragen ze al langer om, maar wij moesten goed nadenken over hoe we dat zouden aanpakken. De zusters daar weten namelijk niet hoe ze met zo'n apparaat om moeten gaan en dan heeft het natuurlijk weinig zin." Daarom wordt er nu ook een couveuse-training opgezet. "Alles wordt daar geregeld door onze contactpersoon, ook de aankoop van de apparatuur. We willen dat hulp dichtbij is als er bijvoorbeeld iets stuk gaat of er een nieuwe

zuster komt die de training ook moet hebben." Het geld voor de couveuses is grotendeels opgehaald tijdens de jaarlijkse Afrikaweken; twee weken in november waarin Mustangh verschillende sponsoractiviteiten organiseert. "Daarnaast hebben we 21 maart nog een wijnproeverij, ook voor dit project." Wientjens hoopt dat de couveuses nog voor het einde van haar bestuursjaar geregeld zijn. "Dus voor de zomer. Dan ga ik naar Indonesië voor een coschap en kan ik geen voorzitter meer zijn. We zijn nu op zoek naar een nieuw bestuur."

Cleo Freriks

Roed, geel en greun in gala

Foto: Joey Roberts

Gekleurde vlinderdassen of giletjes in carnavalskleuren onder de smokings van de heren, kroontjes, gekke hoedjes en rood-geel-groene sjerpen bij de lange jurken van de dames. Zo interpreterden de ongeveer tweehonderd aanwezigen de dresscode 'gala met een carnavaleske toets' van het eerste Studente Vasteloavendbal, afgelopen woensdag in de StayOkay.

Jarenlang begon het studentencarnaval met de uitreiking van Vrow Wielemösj. Eén van de studentenverenigingen moest op deze pop passen, de andere probeerden haar te stelen. "Dat gebruik bloedde een beetje dood, dus zijn we met de studenten om de tafel gaan zitten voor een nieuw initiatief", zegt persvoorlichter Guy Bannier van de Maastrichtse carnavalsvereniging De Tempeleers. Als het aan hen ligt wordt het een nieuwe traditie: een bal op de woensdag na het uitroepen van de Prins. "Dit jaar zijn er 170 kaarten verkocht, prima voor de eerste keer, maar nu moet het zich als een olievlek verspreiden."

Op het podium ondertussen bereidt een Tempeleer de studenten voor

op de komst van Henri d'n Ierste, Stadsprins van Maastricht (zie foto). Iedereen heeft een blaadje gekregen met daarop de tekst van het carnavalslied *Gekleurd op Stap*, "zodat we Ziene Hoeglöstigheid straks zingend kunnen binnenhalen. Staan er nog moeilijke woorden op? Nee? Dan gaan we beginnen. Allemaal: *Roed... geel en greun*." Het refrein zit er snel in, maar met de coupletten hebben de studenten nog wat moeite. "Op z'n Mestreechs", klinkt het aanmoedigend vanaf het podium. "Gewoon de woorden heel lang trekken."

Deze spoedcursus werpt zijn vruchten af. Als de Prins later op de avond vraagt wat de voertaal is, Nederlands of Mestreechs, kiest de zaal masaal voor het laatste. Maar dan moet wel iedereen stil zijn: "Sst, ik versta Mestreechs alleen als ik goed oplet."

Cleo Freriks

observant|22

When art meets science

Growing up in a traditional society

Who: Harry Oosterhuis, historian at Arts and Social Sciences

Film: *The White Ribbon*, Michael Haneke (2009)

Target group: students of Arts and Social Sciences

What does a traditional society look like and what does it mean to live in it? Historian Harry Oosterhuis, who gives a block on the transition from a traditional to a modern society, has noticed that students often find it difficult to imagine. "It was a collective and very hierarchical society. People depended on each other, were boxed into relationships that were based on dependency and power. *The White Ribbon* shows exactly how that was."

The film is set in a German village just before the First World War. "This village is like a type of microcosm. There is an oppressing atmosphere; people have little contact with the outside world. The doctor, the pastor and the landowner are above the others: they are the elite. Men are above women, which is expressed in sexual violence and incest." Even children do not escape

the control. "These relationships are forced upon them. They are reared in an authoritarian fashion. Rituals of punishment play a large role in their lives, with a focus on their sense of guilt." This affects the children. "You see how they become vindictive, aggressive and frustrated. But when they protest, they also take it out on

the weaker ones, for example by maltreating a handicapped child. In doing so, they actually affirm the system." Haneke implicitly shows how future Nazis are cultivated. "These children are adults during the emergence of the Third Reich." According to Oosterhuis, *The White Ribbon* not only provides historical awareness, but also gives insight into the work of a historian. "As a historian, you always need to reconstruct events from the past on the basis of fragments. You weren't there, you don't know everything. You have to guess and interpret some things." It is the same in *The White Ribbon*. "The film is very fragmentary. A number of short stories are strung together by the bigger story; the portrait of the traditional society. The village teacher narrates them together, but he is not an omniscient narrator. Sometimes he raises more questions than he answers. Not everything becomes clear; for example, who is responsible for a number of weird events? That is something that the viewer is expected to answer."

Cleo Freriks

Behind the Status

Come on people and have some fun on a wonderful Saturday with cake and lovely warm drinks... We have so much stuff to give! Love & see you there, The Ullies

The residents of a student house at Meester Ullrichweg, known as 'The Ullies', recently organised a flea market. "Some of us are moving out and not able to take all our stuff home", explains Joana Bulok, a graduate of Costume and Stage Design. "Also, this student house has existed for 30 years and with everybody leaving stuff behind, things tend to pile up."

The Ullies made a special Facebook event and advertised it on the Shop & Go page. "A lot of people showed up, around 45 I think", says Yva Górný, a Dance Movement Therapy student and fellow Ullie. "Some of them are friends, but I was surprised that a lot of people we don't know also showed up." Bulok: "The whole market was more of a social event where we served drinks and cake. Because of that, people were having a good time, stayed longer and bought more."

They sold not only clothes, but also books, furniture, electronics and a whole range of weird junk. Bulok: "One of our housemates collects all sorts of random things. Children's toys, the arm of a display mannequin; she's obsessed with crazy things." Not to mention a home-made foosball table: "Two people from New Zealand came in and one of them, a guy, freaked out when he

saw the foosball table. He took it, threw us some money and ran out. We later found out he's the national foosball champion of New Zealand and until now hadn't been able to play here in Maastricht."

They took the leftovers to a second-hand store.

Górný: "I've already taken one Ikea bag full of clothes and we still have one bag at our house. But still, the sale was a success so we might do it again."

Iris Becx

Slow dating

My newspaper reported about the immense popularity of Tinder, the hetero version of the dating App for gay mayors: Grindr. I'm not a user; the fact that one of my (offline) dates in the past successfully evolved into a steady partnership -including reproduction- may add to this. And I'm not a fan either.

First, online dating is full of deception: Photo shopped beauty, fake smiles, false diploma's... My friendly neighbourhood grocer told me about this customer, who thought he was spending nights in purest romance with the Ecuadorian love of his life, yet appeared to be dating a Nigerian ex-cage fighter, chatting him up until his hideous friends finally took over the control of laptop and bank accounts.

But more importantly: online dating is a threat to human existence.

Dating is a manifestation of the reproductive instinct. Reproduction is indispensable for the continued existence of human kind; hence, dating should be done with greatest care. The Almighty Evolution has built in several mechanisms to guarantee this. First it has provided us with various reproductive instruments. Next to the obvious organs to do the dirty work, there are more subtle instruments, such as our sense. These enable us to assess the attractiveness of a partner and thus to enhance the fitness of our offspring. For example, our sense of smell tells us that a fermented mouth bouquet is not sexy and our eyes observe if a woman's hips are 'birth enabling'.

Also, traditionally the quest for a partner meant: long and tiring travel, sniffing for trails, in endless savannahs full of wild animals and competitors with wooden poles; only the fittest succeeded.

Online dating has dramatically changed this complex and physical process. Nowadays every jerkoff with the correct dose of Redbull is able to infinitely travel the 'World Wide Savannah', using only eyes and one single hand. Obviously this will have a detrimental effect on the quality of our offspring.

Therefore, to save the human race, I've started organising workshops in 'slow dating'. In these practical workshops I'll teach women (in their thirties) to find the right partner by seeing, touching, smelling, hearing and tasting. For free.

Thomas Thijssens
Lecturer at the School
of Business & Economics

In the news

SBE wins case competition

Two weeks ago students from the School of Business and Economics won the Brazil Case Competition, organised by the School of Business Administration in São Paulo. This was the first international case competition to take place in Latin America. It is not the first time SBE students have brought home the trophy; they also previously won in Montreal, Singapore and Copenhagen.

In 'case competitions', student teams have to solve a real-life business problem and prepare a presentation on the solution. In the finals, they do this while locked in a hotel room for 24 hours.

Eleven schools from around the world participated in the Brazil Case Competition, which lasted for five days. The focus was on business with a social impact, including a visit to the favelas. The case was presented by the company Telefônica: how to provide populations in remote areas with access to communication? The winning solution was that of Maastricht's Alena Klatte, Kevin Nissen, Judith Schöpfner and Anne-Catherine Meincke, advised by Bas van Diepen.

MT

WE Festival info night

The WE Festival aims to be a fusion of talent, culture and festivity. Co-organised by UM students, this free festival will take place over a week in May, including a wide variety of community building, sustainable and cultural workshops led by Maastricht locals. An information night will be held on Tuesday 25 February for people who want to find out more or to get involved, be it as a volunteer, a workshop leader or an artist.

The evening will begin with a vegetarian cooking workshop in the Landhuis at 16.00 and an open juggling workshop in the main hall of the Landbouwbelang, with the opportunity to make your own juggling balls. The presentation will take place in the Landhuis at 20.00, with food served from the vegetarian cooking workshop.

For more information, please visit www.we-festival.org

CF

Secure living quality mark

A quality mark for secure living, in all aspects. That is what the Maastricht city council, university, fire brigade and police are hoping to offer students in the future. Each party will contribute its own items for a checklist. For example, are there enough smoke detectors and fire extinguishers? Are the locks and hinges in proper working order? Is the student not paying too much for the number of square metres? All of these points will be put on a website, together with a list of houses that have received the mark of quality. "Students will then know that if they rent a room through that site, it is safe," says student liaison officer Paul Vermin. "Our aim is to sideline dishonest landlords." Just like in every other university city, Maastricht has bad landlords and swindlers, although there are no official figures.

The quality mark is still in its early stages. The various parties are now making an inventory of the items that they want to include in the checklist. "It shouldn't be an endless list. We should also look if the police, fire brigade and city council can free up time and capacity to provide follow-up to the site. Suppose complaints are received about a landlord who was awarded the mark of quality. Who is going to check that out? And can you delete someone like that from your site? The legal aspects need to be investigated too."

CF

How to deal with the press

Can you trust journalists? A researcher who is not used to dealing with the media, can become quite nervous about a newspaper, radio, or TV interview. The fear that the research project will not be presented well or is even distorted, is often huge, say the writers of 'Prepare for 15 seconds of fame. Media contacts for researchers'.

"But you're not the first person to have to deal with the press," they continue. "Numerous colleagues have done it before you." They know that media attention usually leads to more appreciation and understanding of the scientific work. And that, in turn, is good for the researcher's reputation.

Prepare for 15 seconds of fame is a handy booklet that helps researchers who come in contact with the press. The authors - Marcel Hulspas (journalist), Fred Balvert (communication advisor and researcher), and Souad Zgaoui (communication advisor) - speak from experience, and in the first chapters they take their time to explain the difference between the work of a journalist and that of a researcher. They warn that journalists do not want a summary of the research article. They are looking for news, want to know what this research could mean for their readers and therefore often put their conclusions in the first sentence (and

Researcher's fifteen seconds of fame

not the result of an analysis) and if possible they will link it to a current event. To them it is about the broad outlines, details are of less interest. If there are other views, then they will refer to those as well. After all, an important principle in journalism is: all sides should be heard. Or, always approach the matter from various perspectives. If they can include a personal story about or experience by the researcher in the article, then they won't hesitate to do so. It makes it less boring and more readable.

How does the researcher get the attention of the media? Press conferences? The three authors are clearly not great fans of that. Only if there is something special - like a breakthrough in cancer research, a new Nobel Prize winner or a case of plagiarism - that needs reporting, they think. "Journalists don't like it." It is not "exclusive" enough for them if they are in a hall full of colleagues.

A press release, on the other hand (either digital or by post), they believe is a good way to reach the press. The researcher then has the initiative and can formulate the main message personally. Make sure that the message is short (no more than an A4), readable by a lay audience, and with a crystal clear thread.

Then the interview. The three authors emphasise that proper preparation is worth its weight in gold. Don't write pages full of possible questions, but think about what the key message is. Try to formulate this in as few words as possible and in simple language - "avoid jargon". How few words? "Keep in mind that you have no more than ten seconds for this in a TV interview." And use examples to illustrate your message. Another tip: sit down with a colleague to think of possible questions and answers to do with your research theme. The logical questions first, but don't forget the tough ones: Who is actually waiting for this research? Could the results not be misused?

In addition to good preparation, honesty and openness is very important. "Be prepared that journalists want to dig out unpleasant issues. It is useless to try and influence the media by holding back on unsavoury or risky aspects," they say. If it comes out, then that will be what "dominates the story about your research".

Riki Janssen

Prepare for 15 seconds of fame. Media contacts for researchers by Fred Balvert, Marcel Hulspas and Souad Zgaoui. In English. Trichis publisher, Rotterdam

A biscuit for your favourite professor

Photo: Loraine Bodewes

"This is to the best girlfriend in the world, Kirby L. I love you and enjoy every single second we spend together! I am the luckiest guy on earth to be able to call you my girlfriend!" It is one of the twenty Valentine's messages that students or staff members from the School of Business and Economics (SBE) have sent in and are now showing on the electronic screen on the Tongersestraat 53. "SBE regularly contemplates the successes achieved by the school," says web co-ordinator Ewout van den Engel. "We call this 'Sharing Success'. We thought it was time for 'Sharing Love'. No, no, not sharing your love, not swapping

partners. We keep it respectable. Albron is also participating and gave the first fifteen entries a box of strawberries and fresh cream as a gift." What it's all about, is bringing people together, says Van den Engel. "Not just lovers but also people who want to acknowledge their mutual friendship, to declare their love for a student association, or for a car." A car? "I mean, it's possible, although we haven't had a message like that yet." Teasing is allowed as well: "Wishing the SBE Marketing & Communications Office a wonderful Valentine's Day and a great next week while I am on the beach in Antigua."

The faculties of Law and Psychology had a similar activity on Facebook last year. Last week, University College students were able to order biscuits from the study association, decorated with the name of a friend, partner or favourite professor (!). The biscuits, along with a card, (which the members of the study association promised not to read) will be delivered on St. Valentine's Day.

Maurice Timmermans

onderzoek, brief

Promotieonderzoek School of Business and Economics

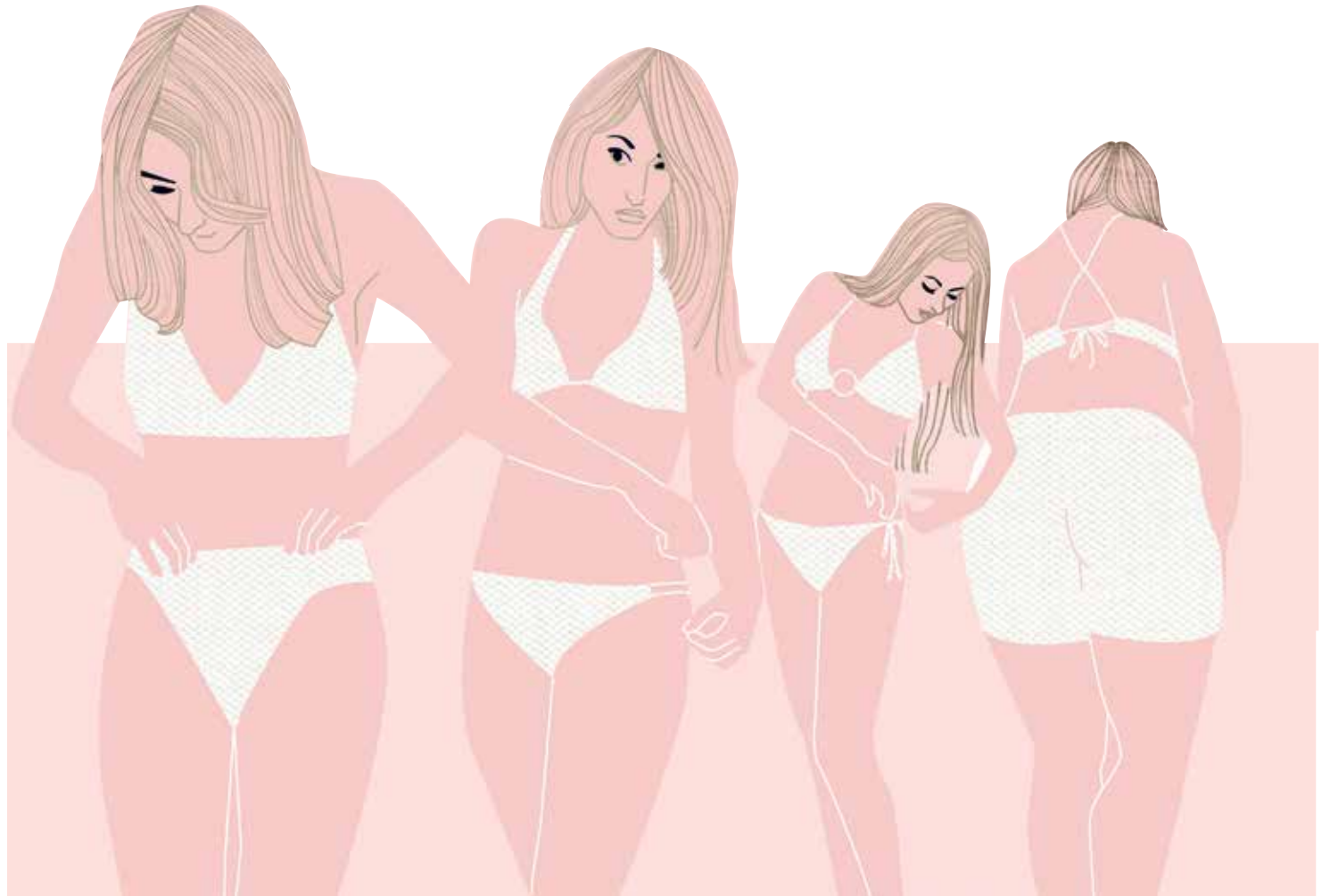
Wie op dieet is, kan beter niet naar dunne modellen kijken. Uit het promotieonderzoek van econoom Anne-Kathrin Klesse blijkt dat zo'n continue confrontatie met een ideaalbeeld juist demotiverend werkt. Het gewicht zal bovendien niet verminderen.

Je zou kunnen denken: wie een dieet volgt, wordt enthousiast bij het zien van slanke vrouwen. 'Zo wil ik ook zijn, nog even doorzetten.' Maar het tegendeel blijkt waar. "Ze zien het als een onhaalbaar doel. Ze willen niet langer moeite en energie steken in een dieet en vallen daardoor minder af", zegt Anne-Kathrin Klesse die vorige week promoveerde aan de School of Business and Economics. Klesse verzamelde honderd eerstejaars vrouwelijke studenten voor een tweetal experimenten. De dames wilden wel wat gewicht kwijt, gemiddeld 7 kilo. Hun BMI – gemiddeld 23,25 – zat aan de bovenkant van de 'gezonde waarden'; tussen 18,5 en 25.

"In de eerste studie gaven we de ene helft een dagboek mee met op de kaft een foto van een slank model. De andere groep kreeg een foto van een meetlint." Klesse vroeg ze een week lang hun eetgedrag op te schrijven. Wat bleek? De groep die continue werd geconfronteerd met de ideale maten, had al snel minder vertrouwen in een goede afloop en raakte gedemotiveerd. Enkelen begonnen zelfs ongezond te snacken. In tegenstelling tot de 'meetlint-groep' slaagden zij er niet in om af te vallen. Ze kwamen zelfs een beetje bij. Toch bleef het voor Klesse de vraag of ze zo ontmoedigd waren vanwege 'de slankheid' van het model, of vanwege het feit dat ze simpelweg werden blootgesteld aan een model, een mooie vrouw. Ze voerde een nieuw experiment uit. Hetzelfde idee, maar nu met op de ene kaft een dun model en op de andere kaft hetzelfde model, maar dan tot 'gemiddelde' proporties gefotografeerd. Haar eerdere conclusie werd bevestigd: het zien van 'dun' heeft een averechts effect op een dieet.

Klesse voerde haar onderzoek – *the effect of*

Op dieet? Mijd dunne vrouwen

Illustratie: Simone Golob

choice restrictions on consumer decision making – uit aan de School of Business and Economics. "Ik wilde achterhalen wat er met mensen gebeurt als ze in situaties terechtkomen waarin ze 'begrensd' worden in hun keuzevrijheid. Iedereen doet alsof we altijd en overal kunnen kiezen: in de supermarkt, op de menukaart, et cetera, maar het komt ook vaak genoeg voor dat we geremd worden. Wie op dieet is, kan bijvoorbeeld niet alles eten. Dat is een 'interne begrenzing'. Het slanke

schoonheidsideaal wordt ons door de buitenwereld opgelegd en werkt als een soort 'externe begrenzing'. Met deze studie heb ik de interactie tussen die twee factoren willen laten zien."

Wat overigens ook uit haar proefschrift blijkt: mensen die op dieet zijn, lijken zoveel mogelijk variatie te zoeken in de producten die ze wel mogen. Dit in tegenstelling tot mensen die niet diëten. Klesse: "Die behoefte aan variatie werkt als compensatie voor hun strenge dieetregime."

Deze studie staat nog in de kinderschoenen, benadrukt ze. "We hebben labexperimenten gedaan waarin men kon kiezen uit producten als cake en chocolade, iets dat mensen die op dieet zijn eigenlijk niet mogen. Het is daarom van belang om te kijken of ze ook voor die variatie kiezen als het om 'dieetproducten' gaat."

Wendy Degens

Thermostaat op 18: goed voor lichaam en gasrekening

Wie regelmatig in een koude omgeving vertoeft, verbrandt meer energie. En wat gebeurt er als het lichaam meer energie gebruikt? Precies: dan val je af. Zet de thermostaat gerust op 18 of 19 graden. Goed voor het lichaam, goed voor de gasrekening, blijkt uit een studie van de Maastrichtse hoogleraar Wouter van Marken Lichtenbelt.

Sporten en gezonder eten: het zijn twee gangbare adviezen voor mensen die willen afvallen. In het wetenschappelijk blad *Trends in Endocrinology and Metabolism* opperen Maastrichtse onderzoekers onder leiding van prof. Wouter van Marken Lichtenbelt een aanvulling: temperatuurtraining. Het lichaam van de moderne mens is te

veel verwend. Laat het weer werken, luidt het devies. "We zitten 90 procent van de tijd binnen", stelt de hoogleraar ecologische energetica en gezondheid. Wie een groot deel van de dag in een gebouw werkt waar de verwarming continu loeit, is volgens de hoogleraar vatbaarder voor obesitas. Bovendien wordt er in zo'n gebouw veel te veel energie verspild. "We kunnen die binnentemperatuur op acceptabel niveau mee laten lopen met de buitentemperatuur. Afstemmen per seizoen, en door de dag." Zo wordt onze levensstijl gezonder, redeneert hij.

Een van zijn promovendi, Anouk van der Lans, bestudeerde wat er met het lichaam van volwassenen gebeurt als ze tien dagen lang, zes uur per dag, vertoeven in een ruimte waar het 15

graden is. Van Marken Lichtenbelt: "Ze waren na die tien dagen een beetje aan de temperatuur gewend. In hun lichaam was bovendien het bruin vet toegenomen." Bruine vetcellen helpen het lichaam warm te houden; hoe meer je in een koude omgeving zit, hoe harder het lichaam moet werken om warm te blijven. En dat kost energie. De hoogleraar is een autoriteit op het gebied van bruin vet. Hij ontdekte een aantal jaren geleden, samen met collega's van nucleaire geneeskunde, dat niet alleen baby's of kleine dieren die de winter moeten overleven bruin vet met zich meedragen, maar ook volwassenen. Of de deelnemers aan het experiment ook daadwerkelijk waren afgevallen, was wel gemeten, maar vanwege de korte duur van het experiment

niet betrouwbaar genoeg. Op het moment van de Maastrichtse publicatie verscheen er van Japanse onderzoekers een vergelijkbare studie (zes weken lang, 17 graden, twee uur per dag). Zij concludeerden wel degelijk dat de vetmassa was afgenomen, vertelt Van Marken Lichtenbelt. Kortom, de thermostaat voortaan op 15? "Nee, dat is te koud en oncomfortabel, je coördinatie lijdt eronder. Je kunt je misschien wel herinneren hoe je vroeger koukleumend uit het zwembad kwam en niet eens fatsoenlijk je boterham kon vasthouden. Een graad of 18, 19 is wel goed te doen."

Wendy Degens

Inkoopregels

Steeds meer verzandt de UM in haar bureaucratie. Overall moet je toestemming voor hebben; briefjes met vijf handtekeningen. Dit gaat zeer ten koste van de slagvaardigheid van deze jonge universiteit. Als we steeds beter willen presteren dan moeten we zeker NIET deze weg inslaan.

Op dit moment komen er steeds meer onzinnige regels en voorwaarden voor je dagelijks werk, waardoor je niet meer goed kan functioneren. Een voorbeeld: laatst waren er twee weken testen gepland met een fiets in het lab. Allemaal heel strak gepland. Nu gaat er een trapper kapot en is er snel bij de lokale rijwielhandel een nieuwe gekocht. Alle testen kunnen na enkele uren doorgaan. Dan krijg je problemen omdat de trapper niet via inkoop is gekocht. Het moet toch niet gekker worden.

De volgende stunt is dat we geen reizen meer kunnen boeken. Het secretariaat zoekt samen

met de onderzoekers zeer snel en efficiënt de beste reizen uit. En nu kan niet meer alles zelf. Met formulieren, vertraging en gemiste goedkope kansen bij de prijsvechters tot gevolg. Hoe is dit mogelijk? Weer gaat er veel geld verloren door domme regelgeving. De AOI's hebben een beperkt budget en kunnen misschien twee à drie keer naar een congres als ze verstandig met hun geld omgaan. Dat wordt geheel teniet gedaan. En dan ook nog eens handelingskosten betalen voor het drukken op een knopje voor het aankopen. Ik denk dat de beleidsmakers van dit instituut eens uit hun ivoren toren moeten komen en van

de berg moeten afdalen naar de werkvloer. Daar wordt het onderwijs en onderzoek gedaan. Daar hebben ze geen feeling meer mee! Dan zal er een wereld voor hen open gaan over hoe het gros van de medewerkers hierover denkt! We werken in een onderzoeksinstituut waar we een bepaalde vrijheid moeten hebben. En snel moeten reageren op situaties. Dat je bepaalde zaken standaardiseert is goed. Maar geen 100 procent. Dan zijn we teveel doorgeslagen.

Leon Kolenburg, systeembeheerder bij Gezondheidsvoorlichting en -bevordering

Lustrumgala Lucifer

“Arrogant, prominent, losbandig”

Een groepje jongens in pak loopt zaterdagavond in de richting van het station. Iets verderop wankelen zo'n zes meiden op hoge stilettohakken in dezelfde richting. Er staan tegenover café De Beurs drie bussen klaar om de genodigden naar het vijfde lustrumfeest van onafhankelijk herendispuut Lucifer te rijden.

Foto's: Joey Roberts

Om kwart voor negen zijn de bussen al tot de nok toe gevuld en zodoende moeten de laatkomers wachten. Een Red Bull-wagen voorziet de achtergebleven groep als troost van gratis energydrink. Na ongeveer een half uur komen de bussen terug en wordt de overgebleven groep naar de Auw Kerk in Bunde gereden. Aangekomen op locatie is het feest al in volle gang. Gratis drank, harde muziek en wilde studenten. De band wordt onderbroken voor een filmpje over het dispuut. De mannen van Lucifer verschijnen in beeld. Het publiek vindt het geweldig. Vervolgens lopen ze met brandende fakkels de zaal binnen en dan begint de indoor vuurwerk show. Iedereen gaat los. Nu alle dispuutjassen uit zijn is het duidelijk dat menigeen zich heeft uitgesloofd. De dames lopen in lange, korte en hele korte jurkjes en de mannen jagen op hen in pak. Het is zien en gezien worden. Ook de oud-leden zijn aanwezig. Ze lijken nog even getraind in het glas heffen als twintig jaar geleden. Een van deze mannen maakt vulgaire gebaren naar een jong meisje in de zaal. Zij steekt haar middelvinger op en draait zich geïrriteerd om. De anderen lachen. Ze voelen zich weer jong. Later op de avond trekt een oudere vrouw de jurk van hetzelfde meisje naar beneden en gooit een glas bier over haar heen. Zij lijkt erg tevreden met zichzelf. Wat is een lustrumfeest zonder drama?

Vanavond zijn er grofweg vijftien dispuuten die hier die de 'uitverkorenen' zijn. Zij konden maximaal tien kaarten te kopen via een online ticket script. Lucifer wil het gala exclusief en divers houden. De selectie van de dispuuten is gebaseerd op de sociale ervaringen van de afgelopen jaren. Uiteindelijk blijkt tijdens het gala zo'n 60 a 70 procent vrouw, en dat zegt iets over de gastheren. Studentenvereniging Circumflex is niet uitgenodigd want daar heeft Lucifer geen goede band mee. Maar ook van de aanwezigen is niet iedereen alleen positief. Een meisje van een onafhankelijk dispuut stelt dat het "een stelletje arrogante jongens zijn die zich gedragen als prominente kwallen. Ze scheppen altijd heel erg op en hebben een te hoge dunk van zichzelf." Een jongen van een ander herendispuut is het met haar eens. "De Luciferianen zijn erg prominent en hun voorkomen is vaak overdreven. Ze lijken zich altijd beter te voelen dan de rest." Jarno van den Heuvel, een van de voorzitters (Lucifer heeft er twee) vindt dit een compliment. "Arrogant, prominent en losbandig, dat is Lucifer. Het dispuut is aanwezig en gaat niet verloren tussen de andere zeventig dispuuten in Maastricht. We springen eruit. Het dispuut is in 1989 met een bepaalde ideologie ontstaan, en 25 jaar later houden we er nog steeds dezelfde ideeën erop na. Gezelligheid, dronkenschap en vrouwen,

dat is de Lucifergedachte. Men komt hier om te studeren, maar ook om vier jaar (of meer) helemaal los te gaan."

Mede-voorzitter Joost Storms is ook trots op de reputatie van Lucifer binnen Onafhankelijk Maastricht. "Ik heb het idee dat we bekend staan in het Maastrichtse studentenleven als jongens met een grote bek, die hun zaken altijd top regelen. Al menig jaar zitten leden van Lucifer onafgebroken in het bestuur van Onafhankelijk Maastricht en Studentencafé De Beurs, puur omdat we eigenlijk op alle vlakken wat te zeggen willen hebben. We hebben als dispuut ook een naam bij de Heeren Bierestafette, een jaarlijks evenement waar vrouwen niet welkom zijn en waar net zo veel wordt gezooid als gedronken. Verder kent men ons natuurlijk ook van de optredens bij de Hesperides Playbackshow." De versieringen van de Auw Kerk, het vervoer, een bekende DJ, gratis drank en de extravagante extra's moeten wat gekost hebben. Hoe heeft Lucifer de rekeningen van dit lustrumgala betaald? "Ten eerste hebben alle leden 300 euro aan sponsoring binnengebracht", vertelt Joost Storms. "Daarnaast hebben wij een aantal zeer vermogende oud-leden die voor ons de portemonnee wilden trekken. Daarbovenop verkochten we binnen vijf dagen 550 kaarten à 47 euro. Tot slot hebben wij de club van 89 in het leven geroepen, waardoor familie, vrienden en oud

leden 89 euro per persoon konden sponsoren. En veel bedrijven sponsoren in natura, onder andere Ice Tea en Magnum". Ondertussen is de sfeer nog steeds knallend. Wanneer DJ Erick E, bekend van onder andere Sensation White, begint te draaien staat de hele Auw Kerk opnieuw op z'n kop. Iedereen danst. De moves zijn echter niet meer motorisch correct en gecontroleerd. Vele dames hebben hun hoge hakken voor All Stars of andere comfortabele schoenen verwisseld. Galajurk en Nikes, waarom ook niet? De grijpgrage handjes worden losser naarmate het gezamenlijke alcoholpromillage stijgt. De politie houdt buiten alles nauwkeurig in de gaten. Om twee uur staat er een bus klaar om de eerste lading naar de Boschstraat te brengen. Er is echter weinig animo. Pas rond drie uur vertrekken de eerste bussen terug naar het centrum. Het was een mooi feestje, zo klinkt het tussen het brabbellende gezelschap. De volgende dag vermeldt de Facebookpagina 5de Lustrumgala der Heerendispuut Lucifer het volgende: "Gezien iedereen scheel keek van de alcohol na twaalf uur zijn er meerdere strings, jassen en schoenen gevonden". Dat vat de avond goed samen.

Kun je een journalist vertrouwen? Een wetenschapper die niet gewend is om in de media op te treden, kan behoorlijk zenuwachtig worden van een interview voor een krant, radio of tv. De angst dat het onderzoek niet helemaal goed of zelfs verworden naar buiten komt, is vaak groot, aldus de schrijvers van 'Prepare for 15 seconds of fame. Media contacts for researchers'.

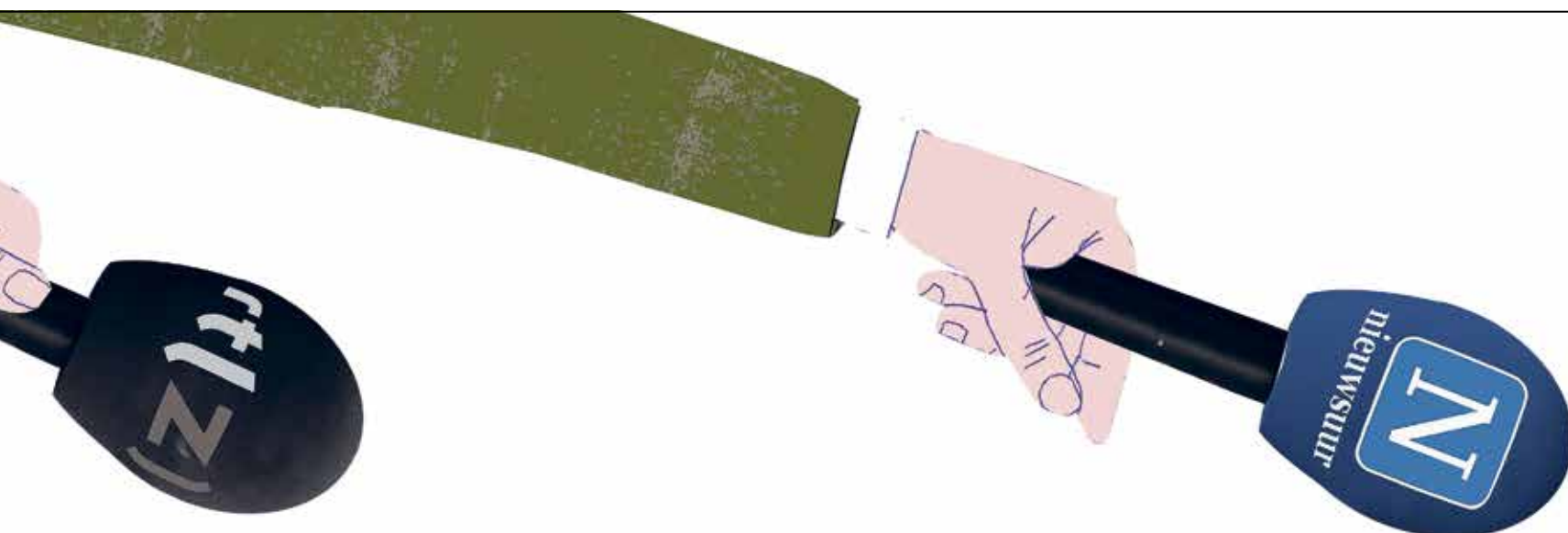
“Maar je bent niet de eerste die met de pers in aanraking komt”, vervolgen ze. “Talrijke collega’s zijn je voorgegaan.” Zij weten inmiddels dat media-aandacht meestal leidt tot meer waardering en begrip van het wetenschappelijk werk. En dat komt de reputatie van de onderzoeker weer ten goede.

Prepare for 15 seconds of fame is een handzaam boekje dat onderzoekers die in aanraking komen met de pers, een handje helpt. De auteurs Marcel Hulspas (journalist), Fred Balvert (communicatieadviseur en onderzoeker) en Souad Zgaoui (communicatieadviseur) komen uit de praktijk en nemen in een van de eerste hoofdstukjes de tijd om het verschil tussen het werk van een journalist en een wetenschapper uit te leggen. Zo waarschuwen ze: de journalist wil géén samenvatting maken van het wetenschappelijk artikel. Hij zoekt naar het nieuws, wil weten wat dit onderzoek voor zijn lezer kan betekenen en zet daarom de conclusies vaak in de eerste zin

(en niet als uitkomst van een analyse), en legt als het kan een link met een actuele gebeurtenis. Het gaat hem om de grote lijn, details interesseren hem minder. Zijn er andere visies, dan zal hij die ook aan bod laten komen. Een belangrijk journalistiek principe is immers: hoor en wederhoor. Ofwel: altijd meerdere kanten van de zaak belichten. En kan hij een persoonlijk verhaal of beleving van de onderzoeker in zijn artikel stoppen, dan zal hij dat niet laten. Het maakt zijn stuk minder saai en dus beter leesbaar. Hoe trekt de onderzoeker de aandacht van de media? Persconferenties? De drie zijn daar overduidelijk geen fan van. Alleen doen als er iets zeer speciaals – doorbraak in een kankeronderzoek, een nieuwe Nobelprijswinnaar of een plagiaatkwestie – te melden is, vinden de schrijvers. “Journalisten houden er niet van.” Het zou te weinig “exclusief” voor hen zijn als ze in een zaal vol vakbroeders en -zusters zitten.

Een persbericht daarentegen – digitaal of per post – is in hun ogen een goede manier om de pers te bereiken. De onderzoeker heeft dan het initiatief en kan de belangrijkste boodschap zelf formuleren. Zorg wel dat het bericht kort is (een A4-tje maximaal), goed te lezen voor een lekenpubliek en met een glasheldere rode draad. En dan het interview. Een goede voorbereiding hierop is goud waard, benadrukken de drie. Schrijf geen pagina’s vol ter voorbereiding op mogelijke vragen, maar bedenk wat jouw belangrijkste boodschap is. Probeer die zo kort mogelijk en in eenvoudige taal – “vermijd jargon” – te formuleren. Hoe kort? “Houd er rekening mee dat je tijdens een tv-interview hiervoor niet meer dan tien seconden hebt.” En gebruik voorbeelden om de boodschap te illustreren. Een andere tip: bedenk samen met collega’s mogelijke vragen rondom je onderzoeksthema en antwoorden. De logische vragen voorop, maar vergeet niet de lastige: wie zit er eigenlijk op dit onderzoek te wachten? Kunnen deze resultaten niet worden misbruikt? Naast een goede voorbereiding zijn eerlijkheid en openheid van groot belang. “Ben erop voorbereid dat journalisten onplezierige zaken boven tafel halen. Het heeft geen zin om de media proberen te beïnvloeden door bepaalde onaangename of riskante aspecten achter te houden”, klinkt het. Wordt het ontdekt, dan zullen juist die onderdelen “het verhaal over jouw onderzoek domineren”.

Prepare for 15 seconds of fame. Media contacts for researchers van Fred Balvert, Marcel Hulspas en Souad Zgaoui. In het Engels. 14,95 Uitgeverij Trichis, Rotterdam

“Onderzoeker is vaak ten onrechte bang voor journalist”

“Wat heb je in godsnaam te verbergen als onderzoeker? Niets toch?”

Piet Eichholtz, hoogleraar vastgoedfinanciering, is regelmatig in de binnen- en buitenlandse media te vinden. “Ik heb veel geluk met mijn onderzoeksthema. Het gaat over de woningmarkt, onroerend goed, dat spreekt bijna iedereen aan. De meeste bladen - *Elsevier*, *de Volkskrant*, *Trouw* - hebben journalisten die zich met dit thema bezig houden. Zij bellen me vaak om een ontwikkeling op de woningmarkt te duiden.” Eens in de zoveel tijd is een onderzoek “een hit”, zegt Eichholtz. “Wij doen onderzoek omdat we het interessant vinden. Heel veel van wat wij doen vindt de pers niet boeiend, maar soms worden journalisten heel opgewonden en staat je telefoon roodgloeiend.” Een goed voorbeeld is de Herengracht-index die hij ontwikkelde. “Ik heb in 1998 de woningprijzen aan de Herengracht in Amsterdam vanaf de zeventiende eeuw in kaart gebracht. Dat kwam zelfs in de *New York Times*. Een paar jaar later had ik het artikel aangevuld en kreeg het weer veel ruimte in de *NRC*. Maar ook ons onderzoek naar vastgoed en duurzaamheid kreeg veel media-aandacht: tot aan de *Financial Times* en de *Wall Street Journal* toe.”

Praten met de pers is voor Eichholtz geen straf. “Ik vind het mijn taak als onderzoeker om ontwikkelingen op vastgoedgebied te duiden en mijn onderzoeksresultaten te presenteren aan een breed publiek.” Heeft hij een artikel af, dan plaatst hij het op *mejudice.nl*, een discussieplatform voor economen dat ook veel door journalisten bezocht wordt. Dat werkt in zijn ogen veel beter dan een persbericht. Tijdens een interview vertelt hij “gewoon wat ik vind en probeer ik alles zo helder mogelijk uit te leggen. En ik houd het kort.” Angst voor een journalist? Hij grinnikt. “De meeste journalisten zijn heel kritisch als het gaat om politici en bestuurders. Die worden vaak met wantrouwen benaderd. Wetenschappers niet, die worden vertrouwd. En waarom zou je bang zijn? Wat heb je in godsnaam te verbergen als onderzoeker? Niets toch? Je hebt toch geen geheime kennis? Je wordt betaald door de belastingbetaler, het is je taak om kennis te delen.”

“Een week lang overrompeld door de media”

Wouter van Marken Lichtenbelt, hoogleraar ecologische energetica en gezondheid, is de afgelopen weken bijna aan de lopende band geïnterviewd: van *CNN*, de *BBC*, de *Washington Post* tot *Dagblad de Limburger* en de *NTR-radio*. Zijn onderzoek naar de rol van de omgevingstemperatuur op de energiehuishouding - als het kouder is in je kamer gebruik je meer energie (zie pagina 6) - sloeg en slaat nog steeds heel goed aan. “Ik heb dadelijk om half vijf een interview met de Nederlandse radio”, zegt hij tijdens het interview. Morgen moet hij de Nieuw-Zeelandse pers te woord staan.

Van Marken Lichtenbelt heeft net als Eichholtz een onderwerp dat goed in de markt ligt. “Het is maatschappelijk relevant, het gaat over gezondheid en heeft een link met de gebouwde omgeving.” Een paar jaar geleden werd hij ook “een week lang overrompeld” door de media. Toen ging het om de ontdekking van bruin vet. Dat zorgt, zo betoogde hij samen met zijn collega's van nucleaire geneeskunde, voor extra energieverbranding en zou dus wel eens een grote hulp kunnen worden in de strijd tegen overgewicht. “Ik ben niet bang voor de pers. Ik probeer alles zo goed mogelijk uit te leggen en relativeer de resultaten: de lange termijneffecten zijn niet bekend, als je meer gaat eten doe je het positieve effect weer teniet. Dat werkt. Ik schrik alleen van de koppen. In het stuk zelf staat bijna altijd de nuance. Af en toe gebeurt dat niet. Dat is dan pech.”

Hij vindt net als Eichholtz dat het tot de maatschappelijke plicht van een wetenschapper behoort om zijn onderzoek aan een breder publiek uit te leggen. “Natuurlijk is er het gevaar dat er een scheef beeld van je onderzoek ontstaat en de journalist slechts uit is op een spectaculair verhaal, maar dat is bij mij bijna nooit gebeurd.”

“Sensatiezoekers zijn in de minderheid”

Is de angst voor journalisten terecht? **Fons Elbersen**, directeur marketing en communicatie aan de UM: “Meestal is die angst onterecht.” Een goede voorbereiding is het halve werk, weet de oud-journalist en oud-hoofdredacteur van *Dagblad de Limburger*. Wie kritisch nadenkt over mogelijke vragen (probeer je te verplaatsen in het publiek van de krant, tv- of radioprogramma) en weet wat hij graag kwijt wil, kan “aardig greep houden op zijn aandeel in een interview. Het idee dat journalisten willen ‘scoren’ of ‘sensatie zoeken’ is heel vaak volkomen misplaatst, en een cliché. Probeer uit te gaan van de goede bedoelingen van een journalist, ‘sensatiezoekers’ zijn verreweg in de minderheid.”

Het is van belang dat de onderzoeker zijn werk op een voor leken begrijpelijke manier uitlegt, zonder afbreuk te doen aan de inhoud. Probeer ook kort te zijn, vervolgt Elbersen: vat de kern van je onderzoek vooraf in maximaal vijf zinnen samen. “Ben niet belerend of arrogant en ga er niet vanuit dat de journalist opschrijft wat jij wilt.” Zo zal meer dan eens uit tijd- of ruimtegebrek de door de wetenschapper aangebrachte nuance sneuvelen. “Ik denk dat journalisten heel graag willen weten ‘wie de man/vrouw achter een persbericht’ is, en welk mens bij een specifiek onderzoeksterrein hoort. Voor met name audiovisuele media is dat van groot belang: die willen verder kunnen ‘kijken’ en ‘luisteren’ dan het (digitale) ‘papier’ van een persbericht.” Het is daarom belangrijk dat onderzoekers wat meer van zichzelf durven te laten zien. Het zal de opname of het artikel alleen maar ten goede komen en zorgt makkelijker voor een goede band met de journalist. Die band kan op een later tijdstip weer van pas komen.

Tekst: Riki Janssen

Illustratie: Simone Golob

colofon

Redactieadres

St. Servaasklooster 32
Postbus 616
6200 MD Maastricht
(volg routebordjes)

T 043 - 38 85 390

E observant@maastrichtuniversity.nl

W www.observantonline.nl

Stichtingsbestuur

Joan Muysken (vz), Arie Nieuwenhuijzen
Kruseman, Tibor Nussy, Sandra Daas

Redactieraad

Harald Merckelbach (vz), Ruben van der Aa,
Steven Brandsma, Piet Eichholtz, Chahinda
Ghossein, Ton Hartlief, Stefan Meuleman,
Alexandra Rosenbach

Redactie

Riki Janssen

(hoofdredacteur) 043 - 38 85 384

Wammes Bos 043 - 38 85 383

Wendy Degens 043 - 38 85 382

Cleo Freriks 043 - 38 85 386

Maurice Timmermans 043 - 38 85 381

Redactie-assistent

Marion Janssens 043 - 38 85 390

Aan dit nummer werkten verder mee:

Iris Becx, Merel Godelieve Huisse, Anne

Moraal, Hans Philipsen, Mark Vluggen

Fotografie

Lorraine Bodewes, Joey Roberts

Illustraties/Opmaak/Basisonwerp

Simone Golob, www.simonegolob.nl

Vertalingen

o.a. door B. Wall & P. Nekeman

Druk

Janssen/Pers Gennep

Mededelingen

Voor het inleveren van mededelingen

zie aanhef op mededelingenpagina

Advertenties

Voor regionale en interne adverteerders:

Marion Janssens, 043 - 38 85 390,

marion.janssens@maastrichtuniversity.nl

Voor overige adverteerders:

Bureau Van Vliet, 023 - 57 14 745,

m.dewit@bureauvanvliet.com

Internet: www.bureauvanvliet.com

(Voor Paartjes zie info bij Paartjes)

Abonnementen

Leden van de universitaire gemeenschap
ontvangen het blad gratis. Afgestudeerden en
andere belangstellenden kunnen zich abon-
neren voor € 37,00 per jaar.

Losse nummers € 1,00

HOP

Observant is aangesloten bij het

Hoger Onderwijs Persbureau

© Stichting Observant

Niets uit deze uitgave mag zonder vooraf-
gaande schriftelijke toestemming van de
hoofdredacteur geheel of gedeeltelijk worden
overgenomen

Voor hetzelfde geld staan de
paartjes iedere donderdag
om 8.00 uur ook op internet:

www.observantonline.nl

Andres Hairstyling, NEW salon in town! Gubbelstr.
38 MAASTRICHT, See you soon! HASTA LA
PROXIMA! WWW.ANDRESHAIRSTYLING.NL
06-29927622

The Presidents of the United States of America
komen na een uitverkocht Tivoli naar Heerlen!
Kijk voor kaarten en meer informatie op www.limburgzaal.nl

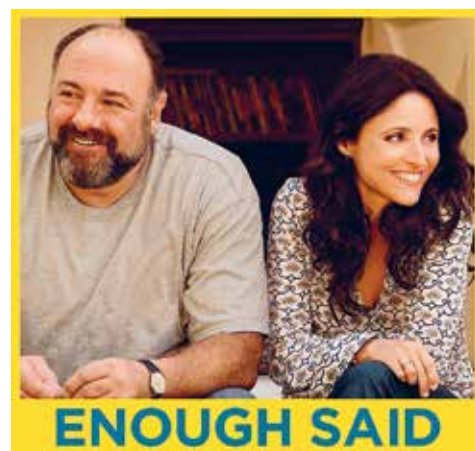
SPAANS IN MAASTRICHT! CURSUSSEN VANAF
17 feb. www.taalstudiocampo.nl

PUBQUIZ @ JOHN MULLINS - IRISH PUB
& RESTAURANT - EVERY TUESDAY @ 8
O'CLOCK

The Presidents of the United States of America
komen na een uitverkocht Tivoli naar Heerlen!
Kijk voor kaarten en meer informatie op www.limburgzaal.nl

Boekhandel
DE TRIBUNE
Kapoenstraat 8-10
6211 KW Maastricht
Telefoon (043) 325 19 78

paartjes

13 februari 2014

cinema

Lumière
Bogaardenstraat 40b
www.lumiere.nl

La grande Bellezza: do, vr, za 16.00; do, za 21.20;
zo 16.30, 19.30

La grande Bellezza (Eng.o): di 19.45

The Butler: do 19.40; zo 16.00

Mandela: long Walk to Freedom: di 19.40

Philomena: do t/m ma, wo 19.10; di 21.20; ook:
do, vr, za 16.30; zo, wo 14.30

Nymphomaniac Part 1: do, zo 21.00; di 19.00

Nymphomaniac Part 2: vr 21.00; zo, di 21.30

Die andere Heimat: do, vr 19.20; zo, wo 14.00

Die andere Heimat (Eng.o): ma 19.20

Dallas Buyers Club: do, vr, za 21.30

The Selfish Giant: do, zo, di, wo 19.20; vr, za

19.40; ma 21.20; ook: za 21.40; zo, wo 14.40

Venus in Fur: za 19.40; wo 21.30

Marina: dag. 19.00; ook: do, vr, za 16.10; zo

14.20, 16.40; wo 14.20

L'Inconnu du Lac: do, zo t/m wo 21.10; vr, za

19.30

Only Lovers left alive: do t/m zo 21.10; ma, di, wo

21.20

Kooky: do, vr, za 16.00; zo, wo 14.10

Enough said: do, vr, za 16.20; ook: do: 19.30; vr,

za, wo 21.30; zo 20.45; ma 21.00

Shell: do, vr, zo, ma, wo 19.00

Her: vr 21.20

The Best of IDFA on Tour: zo 14.00

Miele: ma 19.30

You and the Night-Gay Film Night: di 19.30

Hemel op Aarde: do, vr, za 16.10; zo 16.30; ma

19.10; wo 14.00

Pathé

Wilhelminasingel 39

www.pathe.nl/bioscoop/maastricht

The Hobbit: The Desolation of Smaug (3D): do,
ma 16.00; di 15.45

The Wolf of Wall Street: do, ma, di 16.50, 20.20; vr
20.45; za, zo 17.00, 20.30; wo 20.30

Soof: do 14.15, 19.20; vr 19.00; za, zo 19.30; ma
14.30, 19.20; di 14.30, 18.50; wo 19.20

Sneak Preview: di 21.00

Toscaanse Bruiloft: do, ma, di 13.30, 16.40, 19.00,
21.10; vr 15.50, 19.20, 21.15; za, zo 14.10, 17.10,
19.10, 21.00; wo 16.40, 19.00, 21.10

The awkward Moment: do, ma 16.30, 19.55,
22.00; vr, di 16.30, 19.45; za 14.40, 17.40, 19.45;
zo 14.40, 17.45, 21.15; wo 19.45

American Hustle: do, ma, di 21.20; vr 21.30; za
21.15; zo 20.00; wo 17.50, 21.20

Cloudy with a Chance of Meatballs 2: vr 13.05,
14.50; za, zo 11.15, 13.15, 15.10; wo 13.45, 15.10

Valentijnsvoorstelling: Endless Love: vr 21.00

Vampire Academy: Blood Sisters: vr 19.15; za, wo
21.50

The Monuments Men: do, do 14.00, 16.15, 18.40,
21.30; vr 13.20, 16.50, 18.10, 21.40; za, zo 16.40,
18.30, 21.30; wo 16.00, 18.40, 21.30

Mr. Peabody, & Sherman: wo 14.20, 16.30

Roboscoop: do 13.15, 15.10, 19.10, 21.40; vr 14.10,
16.40, 18.30, 21.50; za, zo 12.30, 15.10, 18.40,
21.40; ma 13.15, 15.10, 18.30, 21.00; di 13.15,
15.10, 19.00, 21.50; wo 15.20, 18.30, 21.00

African Safari: do, ma, di 13.10; vr 13.00, 15.05;
za, zo 11.05, 12.20; wo 13.15

Paartjes

Per letter, leesteken of spatie een apart hokje gebruiken. Regels volschrijven tot het
einde. Voor langere teksten geldt het advertentietarief. Inleveren bij de redactie kan
maandag tot en met donderdag van 09.00 tot 17.00 uur / contant betalen. Bezoekadres:
loop de Minderbroedersberg omhoog, vóór de ingang van nummer 4 rechts af en
loop het appartementencomplex (rode baksteen) binnen. Volg de bordjes naar de 2e
verdieping. Digitaal inleveren kan ook, zie www.observantonline.nl Vóór dinsdag 16.00
uur ingeleverde Paartjes verschijnen de donderdag daarop in de krant. De redactie is
niet verantwoordelijk voor de inhoud van de Paartjes en behoudt zich het recht voor
om zonder opgaaf van reden Paartjes te weigeren.

_____ € 3,00

_____ € 4,00

_____ € 5,00

_____ € 6,00

_____ € 7,00

_____ € 8,00

ZIJ IS ALLES KWIJT!
HELP NU!

Syrische kinderen hebben uw hulp
keihard nodig.

Doneer nu!

Bel 0800 1747 of stort op giro 809.

Red hun leven.
Red hun dromen.
Red hun toekomst.
savechildren.nl

film: Shell

Het verhaal: De zeventienjarige Shell (Chloe Pirrie) leeft samen met haar vader (Joseph Mawle) in een afgelegen tankstation in de desolate Schotse Hooglanden. Haar contact met de buitenwereld is beperkt tot korte gesprekken met de schaarse klanten die het tankstation aandoen. Af en toe zoeken mannelijke klanten toenadering tot Shell, maar zij gaat niet op die avances in. De relatie met haar vader lijkt ondertussen echter meer op de relatie tussen geliefden dan op een normale vader-dochter relatie. Wat Shell echter nog niet weet, is dat dit hun laatste winter samen zal worden.

Kruip uit je schulp, want:

- Andrea Arnold (*Fish Tank*), Clio Barnard (*The Selfish Giant*), Paddy Considine (*Tyrannosaur*), David MacKenzie (*Starred Up*), Shane Meadows (*Somers Town*), Ben Wheatley (*Sightseers*): de hedendaagse Britse artistieke cinema beleefd de laatste jaren een ongekende bloeiperiode. En met regisseur Scott Graham (en actrice Chloe Pirrie!) dient zich alweer nieuw Brits talent aan.

- Waar de meeste debuterende filmmakers de Schotse Hooglanden zouden gebruiken als het decor voor een roadmovie, kiest Graham voor een originelere aanpak: een roadside movie. Wat in de meeste films niet meer dan een tussenstop zou zijn, wordt hier de hoofdattractie.

- De minimalistische aanpak (één locatie, nau-

Een Schotse roadside movie

Still uit Shell

welijks dialogen, enkel het geluid van de wind en de regen) maakt het verstikkende isolement waarin Shell en haar vader leven invoelbaar.

- Gevraagd naar zijn invloeden noemt Graham de singer/songwriter Bon Iver en de kans is inderdaad groot dat als je gevoelig bent voor diens intieme blokhumuziek, je ook een plekje in je ziel zult vinden voor *Shell*.

Boycot Shell, want:

- Jammer dat *Shell* in één toonsoort blijft hangen: het is een beetje als een nieuw album van Bon Iver met elf keer hetzelfde treurige liedje. Hoe mooi ook, op den duur wordt dat toch monotoon.

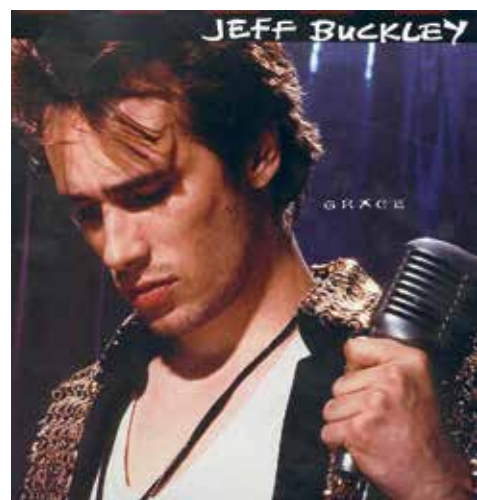
- Graham trapt in een typische debutantenvall door zijn film al te gretig met allerhande visu-

ele symboliek vol te proppen.

Het salomonsoordeel: Een fraaie debuutfilm over eenzaamheid, verlatingsangst en het elektracomplex. Scott Graham gaan we de komende jaren in de gaten houden.

Mark Vluggen

de juiste snaar

Vooraf polst Matthijs Hesselink (1968) waar de muziekrubriek om draait en wat *Observant* dus van de hoogleraar bewegingswetenschappen wil weten. "Een nummer waaraan ik de slechtste herinnering heb? Grootste concert teleurstelling? Gemiste kans? In welke richting

zitten jullie te denken?"

Welke richting? We willen weten welk nummer of album voor Hesselink een speciale betekenis heeft. "Het album *Grace* van Jeff Buckley", zegt Hesselink na een weekend bedenktijd. "Een complete muzikant wat mij betreft, qua zang, tekst en hoe dat allemaal bij elkaar past. Op minder bekende live cd's hoor je pas goed wat hij allemaal kan met zijn stem. Het nummer *Halleluja*, oorspronkelijk van Leonard Cohen, heeft een paar jaar terug nog bekendheid gekregen via een *Voice*-achtig programma. En wat ik verder nog weet is dat Buckley is verdrongen in de Mississippi."

Hesselink - "een omnivoor met een voorkeur voor alternatieve pop" - volgt het leven van de muzikanten niet bepaald op de voet. "In de aanloop naar dit gesprek zeiden ze thuis: 'Maar jij weet toch helemaal niets van muziek.' En dat klopt in zekere zin. Muzikanten die thuis in mijn kast staan, zou ik op straat straal voorbijlopen. Wat voor mij telt is of ik een nummer mooi vind of niet. Ik heb weleens een cd

Matthijs Hesselink, eigen foto

gekocht van iemand van wie ik later de indruk had dat het een foute gast was. Ook van een bandje als Blitzen Trapper vraag ik me af of ze zuiver op de graat zijn. Ik ben zeker geïnteresseerd in de tekst maar ik ga niet op zoek naar

de onderliggende betekenissen. Die tijd gun ik mezelf niet."

Ze blijven rondspoken, de vragen van Hesselink vooraf. Aan welk nummer heeft hij eigenlijk de slechtste herinnering? "*Nobody's Fault But Mine* van Led Zeppelin. Mooi nummer, maar ik hoorde het in het ziekenhuis nadat ik mijn nek had gebroken van een val van de fiets." De grootste teleurstelling? "Een optreden van David Bowie, eind jaren tachtig." Gemiste kans? "Dat ik in het najaar niet naar een concert van Roger Waters ben geweest. Maar nog 'gemister': dat ik R.E.M. heb laten lopen toen ik ooit voor een congres in Minneapolis was, ik had hoofdpijn en moest de volgende dag als eerste een voordracht houden. Volgens collega's was het fantastisch."

Maurice Timmermans

In deze rubriek vertellen studenten en staf over een muziekstuk dat veel betekenis voor hen heeft

thuisreiziger

Van geneesmiddelen willen we twee zaken weten. Werken ze? Helpen ze bij de behandeling van ziekten of het verminderen van de klachten? Maar ook: hoe staat het met de bijwerkingen? Zijn die schadelijk of gunstig op korte of lange termijn? Soms zijn de bijwerkingen zo ernstig dat gebruik van het oorspronkelijke middel beperkt of verboden wordt. Zo is de Amerikaanse pijnstiller vicodin de laatste tijd weer in het nieuws als verboden drug. Televisiedokter House slikt de pillen al jaren. De meeste wetenschappen bestuderen zulke bijwerkingen. In mijn eigen vakgebied noem ik de vele studies naar de gevolgen van armoede, massamigratie en de multiculturele samenleving. Politiek en economisch kan het een groot goed zijn om bij groei voor voldoende arbeidskrachten te zorgen. Voor de negatieve neveneffecten kan niemand de ogen sluiten. Hoe men

ook denkt over de oplossing. De laatste tijd duiken de bijwerkingen weer op in de vorm van *perverse prikkels*. Standaardvoorbeeld is het verstrekken van prettig hoge hypotheeklen. Iedereen blij: goed voor de economie en de schatkist, de koper een huis met toebehoren, de bankier een bonus. Tot blijkt dat potverteren zonder pot een keer fout gaat. Perverse prikkel klinkt lekkerder dan bijwerking. Ik houd verder het begrip er in. Deze weken kijken we met een groot deel van de mensheid naar een overduidelijk voorbeeld van een perverse prikkel: de Olympische Winterspelen in badplaats Sotsji in het uiterste zuiden van Rusland. Aan het eind van de negentiende eeuw leek het een mooi idee. Breng de jeugd van de wereld bij elkaar om op een sportieve manier met elkaar te wedijveren. De verbroedering en deelname zijn belangrijker dan winnen. Eerlijk, spor-

tief, olympisch. Werkt het? Ja, de deelnemers vormen tijdelijk een gemeenschap. De prestaties brengen voldoening, plezier en optimisme. Is er toch sprake van een perverse prikkel? Ja! De organisatie van het mondiale gebeuren verloopt geheel langs nationale lijnen. Wie niet op nationaal niveau wordt aangewezen kan nooit deelnemer worden. Alle teamsporten vinden plaats tussen teams van landen. Vanaf de eerste dag in 1896 kijkt men wat de afzonderlijke landen presteren. Olympische sport is, om een beroemde uitspraak te variëren, een voortzetting van de oorlog met andere middelen. En de toekenning van middelen om een hogere plaats in het landenklassement te bereiken is wereldwijd gebruik. Ook in het brave Nederland.

Hans Philipsen

Pervers Olympia

JAAAAAA!

Ik snap niets van supporters. Hoe fans op de bank wedstrijden kunnen kijken alsof ze zelf jaren getraind hebben. Hoe volwassen mannen huilen omdat hun elftal een voetbalwedstrijd verliest. Hoe sporters doodsbedreigingen krijgen als ze niet hebben gepresteerd zoals wij – op de bank met een hand vol tiggernoten – van hen verwachten. Hier had ik het eens over met een jongen die al sinds zijn vijfde fan is van Ajax.

“Jij hebt te weinig inlevingsvermogen”, zei hij.

De Winterspelen interesseren me maar weinig. Dus toen ik laatst in de sport-school op de crosstrainer stond en er een man in schaatspak de zaal binnenkwam, dacht ik niet aan ijsbanen en pistes. Het pak was paars met groen en hij had zelfs de muts over zijn hoofd heen getrokken. Hij zal een jaar of vijftig zijn geweest, het elastische pak hield zijn buik strak in het gareel.

De man neemt plaats op de crosstrainer naast me en stelt zijn persoonlijke tv'tje (de reden waarom ik specifiek voor deze sportschool gekozen heb) af op de Olympische Spelen. Nonchalant begint hij te bewegen terwijl de schaatsers op zijn beeldscherm zich opwarmen voor de wedstrijd.

Wanneer de schaatsers aan de startlijn verschijnen en de man naast me eveneens tot stilstand komt, begint het me te dagen. Hij is er klaar voor, al lijkt een crosstrainer me niet het meest geschikte apparaat om een schaatswedstrijd op te rijden. Het startschot valt en de man begint hevig aan de stangen te trekken. Het is geen vlekkeloze start, hij komt moeizaam op gang, maar hij vecht terug! Zijn armen en benen raken in het juiste ritme en stukje bij beetje loopt hij op de twee andere schaatsers in. Elke ronde wordt het verschil kleiner.

Toen zag ik het gebeuren: de man werd Sven Kramer. De laatste meters gaf hij alles en ik moedigde hem aan. Doorzetten! Nog maar een paar meter! Ja! Ja! JAAAAAAA!

Goud voor Sven Kramer. Goud voor de man in zijn fluorescerende schaatspak. En een beetje goud voor mij.

AMoraal

Wedstrijd/Competition

Foto: Joey Roberts

Weet jij waar deze foto gemaakt is? Het is ergens binnen de universiteit en we zoeken een precieze locatie. Mail het goede antwoord o.v.v. 'prijsvraag achterpagina' voor woensdag 19 februari 2014 naar cleo.freriks@maastrichtuniversity.nl en maak kans op een bioscoopbon t.w.v. 20 euro. De foto verschijnt een dag voordat de krant uitkomt op onze Facebookpagina: www.facebook.com/ObservantUM.

Het goede antwoord van vorige week: een art deco lamp in de salon (ruimte voor de Feestzaal) van de Bouillonstraat 1-3 (Rechtenfaculteit). De bioscoopbon is gewonnen door Xavier Stassen.

Any idea where this picture was taken? It is somewhere within the UM, but we want the exact location. E-mail your answer before Wednesday, 19 February 2014, to cleo.freriks@maastrichtuniversity.nl, referring to 'Back page competition' and enter the draw for a 20 euro cinema voucher. The picture will appear on our Facebook page www.facebook.com/ObservantUM one day before the paper is published.

Last week's correct answer was: an art deco lamp in the salon (room in front of the Feestzaal) at Bouillonstraat 1-3 (Faculty of Law). The cinema voucher was won by Xavier Stassen.

Huize Broeders en Loeders

Diana Illustratie: Simone Golob

Vijf studenten wonen in Huize Broeders en Loeders op Sint-Pieter. In deze aflevering wordt Diana door Jopie uitgehooard over haar liefdesleven.

“Zo, jij hebt indruk op iemand gemaakt.” Jopie staat in Diana's deuropening met tien rode rozen. “Die zijn net voor jou bezorgd, met een Valentijnskaartje eraan.” Diana leest het kaartje en glimlacht. Dan loopt ze met haar vaas naar de badkamer om hem te vullen. Jopie gaat haar achterna. “En? Van wie zijn ze? Van die jongen van het Vasteloavendbal?” Diana bloost. “Nee... ze zijn van Sjors. Je weet wel, die jongen waar ik een paar weken geleden mee heb staan kletsen in De Uni.” Jopie grinnikt. “Kletsen noemt ze dat. Jullie zaten de hele avond aan elkaar vastgeplakt.” Diana loopt terug met de volle vaas en zet de bloemen er zorgvuldig in. “Jullie hebben elkaar dus nog gezien”, vist Jopie. “Ach, een paar keer. We whatsappen soms... Hé, wat doe je nou?”

Jopie heeft Diana's telefoon van tafel gepakt en zit nu door haar berichten te scrollen. “Diana Westerveld, jij kleine slettenbak: je hebt half mannelijk Maastricht hierin staan!” Diana wordt nu dieproud en grijpt naar de telefoon. Jopie duwt haar arm weg en leest grijnzend voor: “Het was leuk vannacht, ben je nog goed thuisgeko-

“Half mannelijk Maastricht staat hierin!”

men? xxx Sjors. En hier: ‘Dag schoonheid, heb jij ook zulke mooie dromen gehad na gisteravond? Kus Nick’. O deze, die is ook mooi: ‘Volgende keer blijf je toch wel ontbijten? Slaap lekker, Tijmen.’ Ze geeft de telefoon terug aan Diana en zet een gespeeld streng gezicht op. “Jongedame, jij hebt heel wat uit te leggen.” Een paar dagen later staat Diana bij Jopie in de kamer. “Jopie?” “Hm?” “Heb je even tijd?”

Jopie schuift haar laptop aan de kant. “Tuurlijk, wat is er?” Diana sluit de deur en gaat zitten. Ze zucht en tokkelt met haar vingers op de tafel. Jopie kijkt haar vragend aan. Diana bijt op haar lip: “Weet je nog dat we het over mijn liefdesleven hadden? En dat jij zei dat ik me lekker moest uitleven zolang ik het maar veilig deed?” “Ja...?” “Nou, dat heb ik niet altijd gedaan. En nu ben ik overtijd.” Jopie valt terug in haar stoel. Dan barst ze los. “Jezus Christus Di, hoe kun je nou zo stom zijn. Heb je geen voorlichting gehad ofzo?” Diana begint te huilen. “Ik weet het, ik weet het. Maar soms wilden ze geen condoom gebruiken en dan dacht ik: ach, voor een keertje zal het toch geen kwaad kunnen. En van de pil kreeg ik zo'n hoofdpijn en ik heb nog geen huisarts in Maastricht.” Ze snuit haar neus. Jopie gaat naast haar zitten en slaat een arm om haar heen. “Nu kom maar, alles een voor een. We gaan nu een zwangerschapstest halen en daarna bellen we de GGD voor een soa-test.”